

P-lekske

**Kerst-editie
december 2005**

<i>Inhoud</i>	<i>Woordje van de redactie</i>
woordje van het hoofd	Beste lezertjes en lezerinetjes,
data	welkom op deze Kerst-editie van het P-lekske. Vorig jaar hebben we uitgelegd waarom de Kerstman niet KAN bestaan, dit jaar bewijzen we het tegenovergestelde.
kerstfeestjes	Bewijsstuk één: ieder jaar worden er op 'onverklaarbare' wijze miljoenen cadeautjes stipt op tijd afgeleverd onder de Kerstboom. Wie anders dan de Kerstman kan al die kerstbomen bevoorraden met cadeautjes?
speelclub	Bewijsstuk twee: hij is overal te zien, in shopping-centra, in scholen, in bedrijven of op de straat. Er zijn maar twee personen op de wereld die tegelijk overal kunnen zijn. Sinterklaas en ... de Kerstman.
rakwies	Bewijsstuk drie: indien de Kerstman niet zou bestaan, waarom zegt iedereen dan dat hij wel bestaat? Dat is toch totaal niet logisch?
titos	Besluit: nu is het wel duidelijk, de Kerstman bestaat wel degelijk.
keties	
aspies	
spaghetti-avond	groeten, de redactie
weetjes	

Woordje van het hoofd

Beste leden, ouders

Het jaar is nog maar begonnen en toch zijn we hier al met de kersteditie van het P-iekske. Dit wil zeggen dat kerst en nieuwjaar voor de deur staan met tal van cadeautjes. Ook de chiro zorgt voor een cadeau namelijk de kerstfeestjes (meer info verder).

We zijn het werkjaar gestart met een dozijn aan nieuwe leid(st)ers. Deze hebben nu hun eerste maanden achter de rug als leid(st)er. Hoogst waarschijnlijk zal dit met de nodige ups en downs verlopen zijn. Ik zie wel dat ze zich volledig inzetten voor de chiro en proberen om er iedere zondag telkens opnieuw iets goed van te maken voor onze leden. Ze leren snel bij en het kan alleen maar verbeteren zou ik zeggen.

We hebben op 25 november ook onze eerste spaghetti-avond gehouden. Ik denk dat we mogen stellen dat dit een succes werd met maar liefst 84 personen die hun benen onder de tafel schoven. Het geeft ons volle moed om volgend jaar dit cijfer te verbeteren. Ook dan wordt U opnieuw massaal verwacht. We danken U alvast voor uw steun.

Verder rest er mij U enkel nog prettige feestdagen toe te wensen en een gelukkig 2006, dit vanwege gans de leidingsgroep.

Met vriendelijke groeten,

Martha

Data

zondag 22 januari

zondag 5 februari

zondag 19 februari

zondag 5 maart

zondag 19 maart

zondag 26 maart

zaterdag 1 april: Chiroshima fuif (nee, dit is geen aprilgrap)

zondag 9 april

zondag 23 april

Kerstfeestjes

Speeclub

- Wanneer:** maandag 26 december 16.00 – dinsdag 27 december 11.00
- Overnachting:** ja
- Cadeau:** maximum 2,5€
- Opmerkingen:** wie niet wil overnachten kan terug naar huis rond 21.30
meer info: 0477/31-28-28

Rakwies

- Wanneer:** woensdag 28 december 16.00 – donderdag 29 december 11.00
- Overnachting:** ja
- Cadeau:** precies 3€ (met kasticket!!!)
- Opmerkingen:** geen

Titos

- Wanneer:** dinsdag 3 januari 18.30 – woensdag 4 januari 11.00
- Overnachting:** ja
- Cadeau:** precies 2,07€ (met kasticket!!!)
- Opmerkingen:** donkere (fluor-zwarte), warme kledij en waterpistool meebrengen

Keties

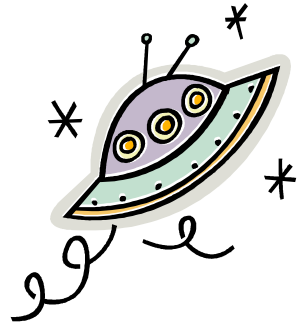
- Wanneer:** dinsdag 27 december 19.00 – woensdag 28 december 11.00
- Overnachting:** ja
- Cadeau:** rond de vijf euro
- Opmerkingen:** geen

Aspies

- Wanneer:** donderdag 29 december 20.30 – vrijdag 30 december
- Overnachting:** ja
- Cadeau:** geen
- Opmerkingen:** warme kledij en zakske gravé-steentjes (grind of steenslag) meebrengen

OVER 'ALIENS' DIE 'SPEELCLUBBERS' WERDEN, OF OMGEKEERD.

“Alle henz aan het dek” schreeuwt Tack, de fiere robuuste kapitein. “Er is storm op komst!” Eve komt zoals gewoonlijk als eerste opdraven en ze laat meteen een zeil zakken. De zee wordt wilder en wilder. De golven beginnen tegen de oude driemaster-piratenboot te botsen. Ondertussen komen de andere matrozen aangelopen. JL-ke had de boodschap niet goed begrepen en begint het dek te schrobben. “JL-ke, meid toch! In zo’n weertje schrob je toch het dek niet”, spotte Couckie. “Waar hangt Bea toch uit?” vroeg Tack ongeduldig. “Hij is vast koekjes aan het eten”, spotte Eve. Ondertussen hoort iedereen een luidruchtig gekraak. “Oh neen, ik hoor de hoofdmast kraken, ze kan de druk waarschijnlijk niet meer aan!”. “Dan zitten we als ratten in de val”, gilte JL-ke en ze kreeg een paniekaanval. “Waar hangt die dekselse Bea nu toch uit? Het is zijn schuld dat we te laat zijn. Met zijn hulp gingen we op tijd zijn klaar geraakt met het zakken van de masten.”

En zo geschiedde het.

De hoofdmast brak door een hevige rukwind in twee. Iedereen vluchtte naar binnen en ze begonnen Bea de schuld te geven. Het scheelde niet veel of Bea kreeg slaag van Eve. Gelukkig had Scampie lekker cake gebakken en werden de gemoederen bedaard. Het hele dek was gevuld met de cakegeur. Het was rasechte free-lance cake. Dat is dan ook Scampie’s handelsmerk. “Wat nu gedaan?”, vroeg Couckie. “Ach, geen paniek”, zei Fien, “We hebben genoeg eten voor 1 jaar aan boord”. Na een lekkere maaltijd ging iedereen gaan slapen...

Ondertussen dreef het schip af door de hevige aanhoudende storm...

De volgende dag was de boot aangestrand op een eiland. Matroos Scampie en matroos JL-ke gingen als eerste op verkenning. Ze hoopten op een knappe aboriginal. Al hadden ze genoeg knappe medematrozen aan boord. Na een uurtje verkenning kwamen ze al gillend de boot opgestormd. “Hier wonen a-a-aliens!!! Ze hebben hoofden als pa-pa-pa-pampers!!!” gilden ze allebei in koor. “Larie en apekool”, spotte Couckie. “Jullie hebben te veel klapprozen gesnoven zeker?” grinnikte Tack. “Spot niet met hen,”, zei Eve streng, “Ik heb ooit nog in de ‘Flair’ gelezen dat aliens pamperhoofden hebben.”. “Laten we nog eens op verkenning gaan”, zei Bea. De matrozen staken hun piratenhaak op hun hand en deden hun lapje op hun gezicht. Ze marcheerden zoals echte soldaten door het oerwoud, op zoek naar de aliens.

Met een snelle pas, te wijten aan de superbe conditie door jaren dienst in het leger, marcheerden ze de jungle in. Er rustte veel druk op hun schouders want kapitein Tack bleef op het schip om daar een oogje in het zeil te houden. Het weer werd grilliger en nog geen twee minuten later viel de regen met bakken uit de lucht. “Hebben jullie dat ook gehoord?” vroeg JL-ke plots. “Watte? Toch niet weer die a-a-aliens zeker?” vroeg matroos Scampie, die het al benauwd kreeg. Maar veel tijd om te antwoorden kreeg JL-ke niet, want iedereen zag nu de eigenaardige wezentjes wegrennen. De achtervolging werd ingezet met Bea op kop. Maar het mocht niet zijn. Deze mannetjes en vrouwtjes waren,

ondanks de geringe lengte van hun korte beentjes, sneller dan de geconditioneerde bemannings- en bevrouwingsleden. Het werd hen allen duidelijk dat de afstand tussen hen en die bizarre aliens vergrootte. Deze aliens hadden er ongetwijfeld legerdienst opzitten. Want waar kwam die ongelooflijke conditie anders vandaan?

Verslagen viel Couckie neer op de grond. “Eureka!” riep hij plots, weer barstens vol energie, terwijl hij een schoentje omhooghield. “Zie nen keer ier, wat ik in de modder gevonden heb!” En inderdaad, één van de wezentjes was zijn schoentje verloren in de modder. En iedereen weet dat rennen met 1 schoentje aan onmogelijk is, ook voor deze doorwinterde massabundels. De matrozen kregen weer hoop. “Na regen komt zonneschijn” wist Eve te vertellen.

En zo geschiedde het.

De zon verdreef de wolken en de regen en toverde een kleurrijke regenboog tevoorschijn. “We zullen moeten terugkeren,” zei Bea, “zodat we tegen de avond terug zijn op het schip.” Dus keerden ze terug in stilte want hun angst bestond erin dat ze de aliens nooit zouden kunnen vangen. Behalve Couckie dan, die nog opgetogen was over zijn schoentjesvangst.

Terug op het schip aten ze cake en vertelden hun verhaal aan de kapitein, die al even teleurgesteld was als zijn matrozen zelf. “Onmogelijk, we krijgen ze nooit te pakken” zei JI-ke. Maar dat was buiten Scampie gerekend die met een lumineus idee op de proppen kwam.

“We zijn niet snel genoeg om hen in de achtervolging te pakken te krijgen, dus moeten we ze naar het strand lokken” zei ze. “Hoe gaan we dat in godsnaam doen?” vroeg Bea zich terecht af. “We maken een val”, zei snuggere Scampie, “en we lokken ze naar het strand met...fruitsalade”. Iedereen wist dat fruitsalade hét middel bij uitstek was om kleine ruimtewezentjes te lokken. “Prachtig idee,” zei Eve, “ik wil gerust helpen. In de ‘Flair’ stond eens een heerlijk recept voor fruitsalade.”

“Ho ho ho, wacht eens even” zei Couckie. “Niet te hard van stapel lopen. We hebben dan wel ons lokaas, maar daarmee hebben we onze val nog niet.” Maar Bea, die in het geniep ook de ‘Flair’ las, had toevallig eens een artikel gelezen dat handelde over vallen maken op een onbewoond eiland. “We maken een val met sjikoletten” merkte de bolleboos pienter op.

En zo geschiedde het.

Ze werkten de hele nacht door aan het fruitsalade-lokaas en aan de sjikoletten-alienvastrik. Bij zonsopgang legden ze de finishing touch en verstopten ze zich achter het val. En het duurde niet lang of de hongerige ruimtewezentjes kwamen één voor één tevoorschijn op het strand. Ze waren op hun hoede, maar geen van hen kon een matroos zien dus toen de eerste naar de fruitsalade stormde, renden alle anderen mee. Ze verorberden de fruitsalade die tussen de sjikoletten hing, zonder enig besef van het fatale noodlot dat hen te wachten stond.

Want toen ook de alien met het ene schoentje, dat minder snel kon lopen als de anderen, zijn weg naar de sjikolletten-valstrik gevonden had, kwamen onze dappere matrozen tevoorschijn. Bij het zien van mensen, probeerden de wezentjes verstrikt weg te komen, maar het mocht niet zijn.

De scheepslui namen de aliens mee aan boord en ze werden gedwongen tot een tweewekelijkse bijeenkomst, georganiseerd door de scheepslui die zichzelf ‘leiding’ begonnen te noemen. JI-ke, die ‘alien’ en ‘ruimtewezenen’ afschuwelijke woorden vond, kwam op het idee om de kleine wezentjes ‘speelclub’ te noemen.

En zo geschiedde het.

JL-ke, Scampie, Bea, Coucke en Eve

Rakwies

Kunst met een grote K

Dat onze Rakwies goed kunnen knutselen en teken dat wisten we al langer, maar dat ze zo kunstzinnig aangelegd zijn, dat hadden we nooit vermoed!

De bedoeling was om het Rakwie-lokaal een beetje op te vrolijken met een aantal tekeningen. We zijn begonnen met een groot vel wit papier (ongeveer één op drie meter). Er moest in het groot RAKWIES op komen te staan. Er werden verschillende technieken en materialen gebruikt zoals bijvoorbeeld kraaltjes in lijm, stiften, verf, potloden en aquarel. De eerste drie letters zijn zelfs in 3D! Voor alle duidelijkheid: de leiding heeft zich beperkt tot de letter 'E' en het accent er naast. Voor de rest is het volledig gemaakt door onze Rakwies!

Toen het klaar was hebben we het zeer voorzichtig aan de grootste muur van onze lokaal vastgeniet. Hopelijk blijft het daar nog lang hangen!

Tip: wanneer je het P-lekske van de onze website (www.chiromandelburcht.be) download kun je alles in kleur bekijken, dan is het nog vééééél mooier.

Na dit reusachtig muur-kunstwerk hadden sommige Rakwies er nog niet genoeg van!
Ze besloten dan maar om hun eigen naam ook aan de muur te hangen.

Van onder naar boven: Kirsten Velghe, Wentina Baert, Elise en Emily.

Woensdag 28 december is het overigens Kerstfeestje. Jij komt toch ook?
(Meer info in het begin van dit P-lekske.)

groetjes,

Margo, Bolle en Dinge

Titos

Het sprookje van dreetn en blomme

Aan de rand van een groot bos woonde eens een houthakker genaamd reet'n met z'n vrouw suzan en twee kinderen, Dreet'n en Blomme.

Ze waren erg arm.

's Nachts in bed konden de houthakker en zijn vrouw niet slapen van de zorgen.

"Hoe moeten we onze kinderen te eten geven?" zei de houthakker, "we hebben niet eens genoeg voor onszelf."

Toen zei zijn suzan: "Morgenochtend nemen we ze mee naar het bos.

We zullen een vuur voor hen maken en wat brood aan hen geven.

En daarna zullen we aan het werk gaan en hen achterlaten".

"Maar de wilde dieren zullen hen verscheuren," zei the hurricane.

"Moeten we dan alle vier omkomen?" zei zijn suzan.

dreetn en blomme konden van de honger ook niet slapen.

Ze hoorden alles wat hun ouders zeiden.

Toen dreetn merkte dat zijn ouders toch nog in slaap waren gevallen, stond hij op en liep hij naar buiten.

Hij verzamelde een heleboel witte kroonkurkjes en daarna kroop hij weer in bed.

De volgende ochtend werden ze vroeg gewekt.

"We moeten naar het bos om pappaver te hakken," zei hun moeder.

Ze gaf blomme een paar stukken droge spekulasiekoeken.

dreetn had de kroonkurkjes in zijn zakken gestopt.

Onderweg stopte hij telkens even om er één te laten vallen.

Toen ze op een open plek midden in het bos waren, maakte de reetn nen tussenstop bij de papaverplant.

"Ga hier maar wat uitrusten," zei hij tegen zijn kinderen.

"Wij gaan wat verderop papaverhakken".

dreetn en blomme wachtten urenlang.

Ze werden moe en vielen in slaap.

Toen ze weer wakker werden, was het midden in de nacht.

De maan scheen.

"Kom," zei dreetn tegen blomme, "ik weet de weg naar huis, want ik heb een spoor gemaakt van kroonkurkjes.

"Zo liepen ze door de nacht, en toen het ochtend begon te worden, waren ze weer thuis.

"Zijn jullie daar?" zeiden hun ouders.

"Ja," zeiden dreetn en blomme, "we zijn er nog".

Een paar nachten later lagen hun ouders opnieuw te tobben en te praten.

Ze hadden weer niets anders dan een stuk droog spekulatiekoek voor hun vieren.
En weer zeiden ze dat er niets anders op zat dan dreetn en blomme in het bos achter te laten.
En weer hadden dreetn en blomme alles gehoord.
En weer wilde dreetn kroonkurkjes gaan rapen, maar de deur naar buiten zat op slot.
De volgende morgen maakte dreetn een spoor van stukjes oud spekulaas.
Ze liepen heel diep het bos in.
Daar maakte de houthakker nen tussenstop.
"Ga hier maar wat uitrusten," zei hij tegen zijn kinderen.
"Wij gaan wat verderop papaver kappen."
dreetn en dreetn wachtten urenlang.
Ze werden moe en vielen in slaap.
Toen ze weer wakker werden, was het midden in de nacht.
De maan scheen.
dreetn en blomme probeerden het spoor van de kroonkurkjes te vinden, maar het was er niet meer.
De gemeentewerkers hadden de kroonkurkjes opgekuist.
Een paar dagen lang zwierven de kinderen door het bos.
Soms vielen ze van de honger in slaap.
En toen ze de moed al hadden verloren, zagen ze opeens een bedje staan, een bedje dat gemaakt was van chocolade en marsmallows en picknick'en.
Ze renden er heen en haptten van het bedje. Eindelijk hadden ze wat te eten. Maar ze hadden zodanig veel honger dat ze een paddestoel opvraten.
Maar toen hoorden ze:

"Knibbel Knabbel Knuisje,
wie knabbelt er aan mijn paddestoel?"

En vanachter de struiken kwam kabouter kwebbel tevoorschijn.
"Kom maar," zei ze, "dan krijgen jullie river cola en beschimmelde pudding."
dreetn en blomme aten en dronken zoveel ze konden.
Daarna werden ze in een zacht bed gelegd.
Ze vielen meteen in slaap.
Maar kabouter kwebbel was een heks.
Ze stopte dreetn nog voor hij wakker werd in een tuinhok met een wespennest.
Ze deed de deur op slot.
Daarna maakte ze blomme wakker.
blomme moest heel hard werken voor de heks en kreeg haast niets te eten.
dreetn kreeg juist wel veel.
De heks wilde hem vetmesten en braden.
Ze had slechte ogen en daarom zei ze elke dag tegen dreetn: "Steek eens een vinger door de tralies".

Dan kan ik voelen hoe vet je al bent.

Maar dan stak dreetn een stokje door de tralies, een stokje dat elke dag even dun bleef.

Na vier weken had de heks geen geduld meer.

"Ik ga je broertje braden," zei ze tegen blomme.

"Maak de oven maar aan."

En toen de oven gloeiend heet was, zei ze tegen blomme:

"Voel eens van binnen of de oven heet genoeg is."

Maar blomme had een plannetje.

Ze deed net of ze de heks niet begreep.

"Hoe moet ik dat doen?" vroeg ze.

De heks deed het voor.

En toen gaf blomme haar een duw, zodat de heks in de oven viel.

Snel deed ze de deur van de oven op slot.

Zo verbrandde de heks.

Ze was morsdood.

Daarna bevrijdde ze dreetn.

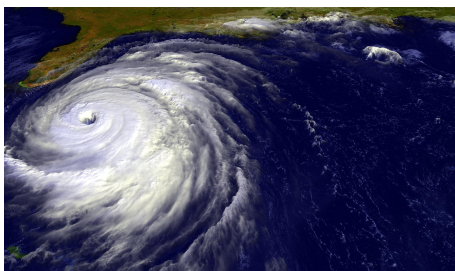
In het huisje van de heks vonden dreetn en blomme rode bonen en bouillonblokskes.

En de gemeentewerkers die eerst alle kroonkurkjes hadden opgeruimd, kwamen naar hen toe om het goed te maken, door hen de weg terug te wijzen, en een schop te geven om tegen te leunen.

Zo kwamen dreetn en blomme weer thuis.

Hun ouders waren heel blij dat ze hen terugzagen. Ze waren nooit meer arm en lagen nooit meer 's nachts wakker.

Tha hurricane

suzie-Q

Dreetn

Ge weet wel wie njee

Keties

hallo beste Keties,

Hier een briefje van jullie leiding. We zijn reeds weer een tijdje bezig met de Chiro en naar jaarlijkse gewoonte volgt dan ook uiteraard een kerstfeestje. Dit superformidasdische niete doene feestje gaat door op 27 december 2005. We starten om 19.00. En laten jullie gaan rond 11 uur. Wat daar tussen gebeurt zullen jullie aan den lijve ondervinden. Alleen dit nog: gelieve een cadeautje van rond 5 euro mee te brengen.

Voor de rest willen we jullie niet te veel vervelen met lectuur, zo lezen jullie voor één keer ook het P-lekske,

greetz, jullie leiding

Hènz, Raze & Vuy

Verslag van de apsiés

Ja hallo, ze hebben mie were in't zak gezet. Kmoete ier were azo een tekstje schrijven in verband met de aspie -gebeurtenissen gedurende het werkjaar.

Welja kik kga der ton maor an begun zeker. Pfffff ei kik gin goeste zeg; maar bon.

We zijn dus met drie musketiers bij onze apsiés. Deze worden opgeleid door drie perfecte leermeesters. De ene al meer boertig dan de andere. Een eerste training voor de musketiers was de opdracht: "hang aan de koorde tot uw gat nat is en keer terug". Volle moed trok het drietal richting parcours, daar was een mooi zwembad gemaakt die wel de grote had van een kanaal. Maar dan natuurlijk zo lang niet é. Het touw werd klaargehangen. De ene musketier na de andere keek angstig naar beneden en zag de diepte, ze schrokken, ééntje begon zelfs te trillen op zijn benen. Één van de leermeesters toonde voor hoe het moest. Hij klom gezwind over de reling, die daar ook speciaal opgesteld stond, en nam het touw vast. Hij sprak enkele wijze woorden uit en vertrok richting beneden. Hij tikte met het onderdeel waar vroeger ook nog een staart aan bevestigd was tegen het nat gemaakte water. Dit als bewijs dat hij tot beneden is geweest. Hij riep: "zie je nu hoe het moet!!".

Iest minder gezwind klom hij terug naar boven, klom over de reling, viel er bijna over en stond uiteindelijk terug recht voor zijn onderdanen. De andere meester vond het een niet overtuigende voorstelling en besloot het ook nog eens voor te tonen. Hij klom over de reling en stond daar waarschijnlijk een half uur rond te kijken en uitleg te geven. Zogezegd omdat in het echte leven het kan gebeuren dat er juist een boot kan passeren en je dan best even wacht om naar beneden te klimmen. (Het heeft ergens iets te maken met een schroef of iets die ronddraait, kweet kik ook nie) na die zogezegde voorstelling van die boot begon ook hij aan de afdaling. Dit liep iets vlotter maar toch ook niet in een recordtijd. De musketiers hadden genoeg gezien en één voor één deden ze het de leermeesters na. Zonder noemenswaardige problemen en zonder een half uur vertraging. Voor dit onderdeel zou ik zeggen, geslaagd.

De volgende opdracht was iets te maken met een afspanningslint een bal en twee hokken waar de bal niet buiten mocht. Nu was het doel dat de musketiers de meesters dienden te verslaan. Dit lukte uiteraard niet, de leermeesters waren oppermachtig in de balbeheersing en ook de opslag mocht gezien worden. (vooral één meester was eigenlijk perfect bezig, ze noemen hem soms ook de venetiaansblonde meester der meesters.) om de moed erin te houden mochten de musketiers voor eens samen met een leermeester samen spelen. Het werd spannend, maar uiteindelijk won toch de beste ploeg met de speler van de match. Deze opdracht was dus iets minder geslaagd. Als straf mochten ze niet komen naar de sint en kregen ze geen lekkers.

Voor de volgende opdracht werd opnieuw op verplaatsing gegaan. Een zaal werd afgehuurd waar behoorlijk veel tafels stonden met een blauw krijtje en een driehoek erbij. De chef van het spel gaf ons de nodige ballen die we in die driehoek moesten leggen. De helft van de ballen waren maar half afgewerkt. En er zat ter één bij die waarschijnlijk in pek was gevallen en één die totaal nog niet beschilderd was. Het doel was om met een stok die ballen in gaten te duwen die aangebracht waren in de tafel. Zes in het totaal. Het spel startte, de meesters hadden een sluw plan en besloten eens te tonen hoe het niet moest. Ze duwden de zwarte bal vrijwillig in een gat. Oei verloren. Zo hadden de musketiers iets meer moed na hun vorige nederlaag en straf. Nog sluwer, de meesters deden het opnieuw en zo werd de stand 2-0. De musketiers amuseerden zich rot en zaten vol vertrouwen. Daarna trokken de leermeesters aan het langste eind van het touw. (blijkbaar was dit het rechtse deel). Daarna opnieuw en opnieuw en opnieuw en opnieuw en opnieuw tot er geen langste eind meer was aan het touw. Voor wie kan tellen: eindstand 2-5. ai opnieuw de boot in. Niet die boot van het zwembad, maar een andere boot.

Uiteindelijk haalden zo toch un brevet. Eind goed al goed

Meesters van dienst: Otto, Mincky en Martha

Impressies van een geslaagde eerste Chiro-spaghetti-avond

Vrijdagavond, 25 november was het dan zover. Na maanden de kookboeken van moederlief doorploeterd te hebben, na een geslaagde proefeditie de week ervoor: de eerste spaghetti-avond in de plaatselijke basisschool.

“We gaan toch de eerste niet zijn”, vroeg de vrouw. “Nee, nee,”, kalmeerde ik haar.

We trotseerden wind en vlogen sneeuw om toch maar de zaal te kunnen bereiken.

Aan de ingang: twee verkleumde chirolijdsters (!). We werden genoteerd als aanwezig en konden de vroegere jongensrefter binnengaan. Er heerste al een gezellige drukte. Voor we een centraal plaatsje vonden, werd ons een gratis aperitiefje aangeboden. Dat smaakte naar meer!

De zaal geraakte stilaan vol, allemaal goed gezelschap, ouders, chiroleden, maar vooral een flink pak oud-chiroleden zorgden ervoor dat de kippen in de buurt qua lawaai er een geduchte concurrent bij hadden die avond.

Een vlotte bediening zorgde ervoor dat de kelen op tijd gesmeerd werden. De truc van: “geef ze een beetje chips, nootjes en andere versnaperingen, zodat ze nog meer drinken” was ook hier flink ingeburgerd. Tussen de losse babbels in konden we genieten van een laptopfotomontage van het voorbije kamp. Wellicht ging het om een “light”-versie, want heel wat andere stunts op kamp werden niet getoond.

En dan kwam het “moment suprême”! Vicky, met haar zacht timbre, verwelkomde de zaal.

Wellicht omdat Reet’n niet bereikbaar was, mocht ex-hoofdleider Bridge het grote “Voor-spijs-en-dranklied” aanheffen. De tafelenoten kwamen hem onmiddellijk ter hulp en alles eindigde met het nodige klankverheffende tromgeroffel.

De eerste spaghetti-beurt verliep vrij vlot. Marta dirigeerde de tafels zodat er niet geduwd, getrokken of gevochten werd om toch maar aan de spaghetti te geraken. Aanschuiven, praatje hier en daar in de rij en een bordje nemen. Fien en Suzanne bedienden ons met spaghetti (de één werd al rijkelijker bediend dan de ander) en Inge goot er de bolognaisesaus bovenop. Kaas of de pikante tabasco werd erbij genomen.

En of het smaakte. Niets dan lof! Tijd terug om een (tweede of meer) pintje te bestellen. Alhoewel we niet moeilijk deden, was het voor Reet’n toch ingewikkeld. Kon men nu een fles wijn kopen of niet? En hoeveel moest men daar dan voor vragen? Een voorstel vanwege één van de mama’s (5 Euro) werd blijkbaar niet aangenomen, want Henz mocht verder die “lastige” tafel bedienen.

Dan maar nog eens gaan “scheppen”. Maar.... wat bleek? De tweede spaghetti-ronde was nog niet klaar. ’t Water kookte nog niet. Dus maar terug naar onze tafel en eventjes wachten.

Gelukkig voor die (toen nog hongerige) magen duurde het niet lang. Onthoud volgende tip: “Bij de Chiro smaakt alles veeeeeeeel beter dan thuis, dus voorzie ook meer dan thuis”.

In ieder geval had men saus genoeg voorzien. Daar kan men bijna nog een chiroavond mee vullen. Insiders beweren dat er nog menige uurtjes doorgebabbeld wordt. Herinneringen werden opgehaald, een pintje gedronken. Kortom, de laatsten konden in de vroege uurtjes naar huis terugkeren, niet zonder eerst de zaal terug in orde te hebben gemaakt.

Ik denk dat ik naam van velen mag besluiten: ’t Was tof! Goe ambiance en het is zeker voor herhaling vatbaar.

weetjes

Wist je dat er onlangs een egel aangetroffen is in de Chiro? Hij zat verscholen tussen de legernetten in het tuinhuisje. Het arme ding zat helemaal ingewikkeld tussen de netten. Volgens Janne-Lyn moet hij er in gegroeid zijn. Een meer aanvaardbare theorie ging er vanuit dat de egel zijn winterslaap daar wilde doen. Na een heldhaftige reddingsactie hebben we de egel kunnen bevrijden door hem zo goed en zo kwaad als het ging los te knippen. Toen is hij verplaatst geweest naar een ondiepe kuil met bladeren onder de bomen naast het grasveld. Volgens een niet nader te noemen bron is de egel ondertussen al verhuist.

Wist je dat er geruchten de ronde doen dat bepaalde leiders in de chocolade zitten. We hebben al een Calle en een Bout dus er moet wel iets van waar zijn.

Wist je al dat een zekere J.N. nu ook al zwaar drinkt voor ze naar de Chiro komt? Spugen na de vergadering, tot daar aan toe, maar er voor?!?

Wist je al wat het geheime ingrediënt is in de spaghetti-saus (althans volgens Suzy)? Melk!

Wist je al dat de spaghetti-avond een groot succes was? We hebben 84 bezoekers gehad!

Wist je dat we Roaze tijdens het bereiden van een test-lading spaghetti-saus met harde hand hebben moeten buiten werken? Anders zou er niets meer over gebleven zijn.

Wist je al dat Jilke niet moest spugen van de saus? (Dit in tegenstelling met den drank!)

Wist je al dat Bout nu eindelijk ook eens zijn rijbewijs heeft gehaald? Nu mag hij niet alleen in Afrika rijden maar ook in België.

Wist je al dat Bolle zijn verontschuldigen aan biedt voor het mis versturen van de e-mails betreffende de foldertjes? Excuses lichtjes aanvaard.

Wist je al dat Blomme en Bout de deadline voor de stoven just niet gehaald hebben? Met een kleine vertraging van een maand of twee komen ze er hopelijk toch nog.

Wist je al dat Chiro Mandelburcht massaal aanwezig was (vooral de leiding dan ;-)) op de 11.11.11 actie?

Wist je al dat we nu in het leidingslokaal een echte streekbarbier hebben (nee, dit is niet misschreven).

Wist je dat zowel Hénz als Muyncky hebben meegespeeld én gewonnen met een spel op stubru?

Wist je al dat Chiro Dingeburcht startdag én kerstfeestje heeft op 5 januari?

Wist je al dat Bolle met zijn fietsje in volle vaart frontaal tegen de poort bij de Chiro is gereden? Tegen alle verwachtingen in bleek de rechterkant van de poort deze keer NIET open, en de linkerkant wel! Er zijn geen vaste waarden meer in het leven tegenwoordig.

